

MUZIEKMANIE: MADE IN BELGIUM

Zal **My Little Cheap Dictaphone** uit Luik erin slagen buiten de Waalse grenzen te breken? De ambitie van hun derde album ligt hoog.

Er is twee jaar gewerkt aan *The tragic tale of a genius* (★★★☆☆), een conceptalbum over de spanning tussen droom en realiteit, geïnspireerd op de figuur van Brian Wilson. Enkele buitenlandse gasten uit bands als Mercury Rev en Black Heart Procession spelen mee.

Conceptalbums zijn een uitvinding van de vroege seventies, *toen de middenklasse met zijn geschoolde muzikanten een antwoord zocht op het succes van de 'beatmuziek' van de working class*. De grote kenmerken (langere songs, complexe structuren, gezochte arrangementen) zijn hier ten dele aanwezig.

Maar **MLCD** houdt het ook eigentijds. De band zoekt naar grote emoties en inspireert zich op actuele rockbands zoals Arcade Fire, die melodieuze flair paren aan een majestatische klank. De cyclus bevat dertien songs die rock en wat cabaret versmelten, en zoveel variatie bevatten dat je tijdens de beluistering in vele richtingen meegenomen wordt. *The tragic tale* is een weelderige plaat die soms wat overrijp aandoet, en bij momenten meer aandacht heeft voor de sfeervolle

uitwerking dan voor de songkwaliteit. Maar het is een volwassen statement dat doet uitkijken naar de naar verluidt theatrale concerten.

Nona Mez is een pseudoniem van Geert Maris, een Leuvense singer-songwriter die al enkele jaren in bescheidenheid aan de weg timmert. Hij was even verbonden met Gaëtan Vandewoude (Isbells) in de groep Fungus, en heeft ook veel met Milow, op wiens label (Homerun) dit dubbelalbum verschijnt.

In feite lijken dit twee albums die gezamenlijk verpakt zijn. *Radio rain* (★★★☆☆) bevat tien songs, die een verslag vormen van een eenzame periode. Het is sobere, trage muziek die door de producer Wim Janssens spaarzaam aangekleed is en veel inleving vraagt.

Het donkere 'Happy thoughts' is Nona Mez op zijn minst toegankelijke wijze, terwijl 'Doorstep' meer instrumentaal openbloeit, met een vriendelijk gitaarmotiefje. Maris zingt hoog, en het lijkt soms alsof het hier een biecht betreft. Een interessante, eerlijke plaat.

Hard luck stories (★★★☆☆), de tweede plaat, telt zeven nummers. Het titelnummer is een herneming uit een eerdere EP, met steun van Milow. Het is een sterke song over zoeken naar een

nieuw begin, gevat in de symbolische taal van Bruce Springsteen.

Als aanvulling nam Maris er met de producer Jo Francken losjesweg nog zes oude en nieuwe nummers bij op, wat het geheel de prettige sfeer geeft van een thuisplaatje dat helemaal niet hoefde, maar net daaruit zijn onschuld haalt.

Gentlemen of Verona komt uit Sint-Truiden. De band verpakt op zijn tweede langspeler *Brutally honest* (★★★☆☆) tien songs in nauwelijks een half uur tijd. Het zijn rauwe garagesongs die bouwen op hoekige structuren, de manische zang van Debby Termonia en een explosieve dynamiek.

Dit soort muziek wordt natuurlijk zoveel gemaakt, dat je al heel bedreven moet zijn, of een fijn idee moet hebben, om boven de middelmaat uit te stijgen. Even lijkt de akoestische invulling van 'Tape this' te gaan verrassen, maar de song bloedt halverwege een beetje dood.

Meestal wordt de energie echter krachtig opgewekt en krijgt Termonia zich voorbeeldig een weg naar extase. Spannende songs of een opvallende persoonlijkheid horen we helaas niet. Blijft: een goede band die live wel voor wat animo zal zorgen.

(vpb)